

Życiorys

Lech Izbicki, ps. "Hel", urodził się w dniu 20.04.1926r w Wilnie w rodzinie inteligenckiej o bogatych tradycjach patriotycznych, jako syn Witolda i Heleny z Andrzejewskich.

Nauki pobierał w gimnazjum króla Zygmunta Augusta, następnie w kompletach Tajnego Nauczania, gdzie ukończył 4-tą klasę gimnazjum i I-wszą liceum.

W 1941 roku – jako przedwojenny harcerz - złożył pierwszą przysięgę w ZWZ. W 1943 roku wstąpił w szeregi Armii Krajowej, do III Brygady „Szczerbca”. Od stycznia do maja 1944 roku był w zwiadzie konnym III Brygady w Oddziale Rozpoznawczym Komendy Okręgu. Brał udział w wielu akcjach zbrojnych, jak: rozbicie posterunku policji niemieckiej w Turgielach, likwidacja rabunkowej bandy sowieckiej, rozbicie ekspedycji karnej policji niemieckiej i litewskiej w Mikuliszkach i wielu innych. W lipcu 1944 roku brał udział w operacji „Ostra Brama”. Dwukrotnie był brany do niewoli, skąd udało mu się uciec.

Po rozbrojeniu jego oddziału przez sowietów, został aresztowany przez NKWD, osadzony w więzieniu śledczym, gdzie przez 2 miesiące przeszedł ciężkie śledztwo, po którym został skazany na 8 lat ciężkich robót do K.O.M.I. S.S.R. w obszar koła polarnego. Po niepełnym roku został zwolniony z racji amnestii powojennej, po zmianie artykułu sądowego.

Po 2 tygodniowej podróży o głodzie i chłdzie dojechał do Wilna. Najbliższym transportem udało się mu się wyjechać do Lublina, gdzie jego rodzina już była repatriowana. Był to rok 1946.

W ciągu pół roku ukończył liceum, zdał maturę, następnie konkursowy egzamin na wydział lekarski U.M.C.S. Po wielu szykanach ze strony władz PRL, relegowany ze studiów za aktywną działalność w Juventus Christiana przy KUL. Przyjęty do Akademii Medycznej w Gdańsku, za sprawą prof. Kielanowskiego, skończył studia i odebrał dyplom lekarza medycyny w Łodzi w 1951 roku.

Podjął pracę w Oddziale Chirurgicznym w Radomiu w dniu 02.07.1951 roku. Miał specjalizację I i II stopnia z Chirurgii Ogólnej i II stopnia z Ortopedii i Traumatologii (u prof. Grucy w Warszawie). Utworzył Oddział Ortopedyczno – Urazowy w Radomiu, którego był ordynatorem do emerytury, tj. do 1992 roku. Zorganizował też kilka oddziałów ortopedyczno – urazowych na terenie województwa radomskiego, wychował kilka pokoleń ortopedów. Był również Konsultantem Wojewódzkim w dziedzinie ortopedii i traumatologii i przez 3 kadencje członkiem Naczelnego Sądu Izby Lekarskich.

Odnaczony Krzyżem Armii Krajowej, Medalem Wojska Polskiego po raz I, II i III, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem za działalność w Ruchu Oporu od 1941 do 1944 roku i wieloma orderami za osiągnięcia w dziedzinie lekarskiej, społecznej i sportowej.

Przez ponad 40 lat swojej trudnej, ale bardzo owocnej pracy zajmował się dodatkowo sportem. Był lekarzem sportowym klubów radomskich, a sam czynnie uprawiał wiele dyscyplin sportu: narciarstwo, szybownictwo, pływanie, kolarstwo, boks.

Ponadto przez wiele lat był zapalonym myśliwym.

Jest wspaniałym człowiekiem, mężem i ojcem pięciorga dzieci.

